

Na prehliadke vatikánskych záhrad s kamarátmi zo školy

dia často nevedia, ako majú reagovať, pretože je to téma, o ktorej sa takmer vôbec nehovorí a o tejto možnosti vie len málokto. Aj on sa o nej dozvedel len vďaka jednému príspevku v televízii. „Mnohí si myslia, že sa to robí pre peniaze, ale darcovstvo je bezplatné. Ja by som sa hanbil, ak by toto mal byť ten dôvod,“ rozhodne hovorí Martin. Jeho motív je vznešenejší: „Pociť, že aj ja prispejam aspoň malou kvapkou k niečomu dobrému, je na nezaplatenie. Pociť šťastia, blaženosť a vzácnego pokoja pre dušu, ktorý dáva zmysel a oporu v tom, aby to, čo budujeme a rozvíjame, sa nezastavilo a pokračovalo ďalej, pre ďalšie generácie, ktoré tu po nás budú,“ vysvetľuje mladý muž a úprimne sa priznáva, že by bol samozrejme rád, ak by vďaka nemu sa napríklad raz v budúcnosti našli lieky, ktoré by pomohli uzdravo-

vie. Od tých ušľachtilejších tém mi nedá nepreniesť sa k tým, možno viac prozaickejším, či vie, čo sa s jeho telom bude v pitevni Anatomického ústavu diať. Po myšľam si, že keby vedel o orgánoch naložených v roztokoch, o pitvách, tak... Zdá sa, že Martina nič nemôže zaskočiť, to len ja mám slabý žaludok. „Zistoval som si to a dokonca som si na internete pozeral aj pitvu človeka. Sám som bol prekvapený z toho, že mi vôbec nebolo zle.“

BEZ MAMY...

„Aj keď nechodím, chcem byť užitočný,“ začne rozprávať o svojom ochorení Martin, ktorý sa narodil s detskou mozgovou obrnou a od detstva má ochrnutú ľavú stranu tela a na ľavé oko vôbec nevidí. Vysvetľuje mi, že svoj hendikep však neberie ako hlavný dôvod darovania svojho tela, ale

Na audiencii u pápeža Jána Pavla II. vo Vatikáne

vie možno viac ako zdraví ľudia oceniť, čo môže pokrok v medicíne znamenať. Aj jemu veľa pomohla. Prekonal deväť operácií nôh a chrabtice. Pred ôsmimi rokmi však prekonal najväčšiu stratu vo svojom živote, keď po ťažkom boji s chorobou mu zomrela mama a dnes žije už len s otcom. S láskou hovorí, že mu nielen darovala život, ale dala mu aj ten svoj, keď odišla zo zamestnania, aby sa oňho mohla starať a pomáhať mu. Lútosť nad osudem, aký ho postihol, však nemá v jeho živote šancu. „Milujem život a vlastne moja choroba ma prinútila byť taký, aký som. Takže som jej do určitej miery aj vďačný,“ hovorí Martin.

U PÁPEŽA

Okrem toho, že je na vozíku, vôbec sa nelíši od zdravých ľudí. Teda predsa len. Zhodujeme sa, že je výnimočný svojou priateľskosťou a poriadnou ukecanosťou. Vďaka tomu nepochybujem, že má okolo seba veľa priateľov. Martin to len potvrdzuje, keď hovorí, že je šťastný, že môže prežívať vo svojom živote výnimočné chvíle vďaka ľuďom, ktorých mohol spoznať. A tí sú naozaj rôzni. Napríklad spomienie, že si písal s väzňom, potom s jedným dievčaťom a len tak mimochodom, že bol aj s pápežom a s prezidentom. Zasmejem sa, že trochu preháňa, že je to takmer ako z filmu o Forrestovi Gumpovi. Nepreháňa. Ako študenta personalistiky na strednej škole pre telesne postihnutých na Mokro-

hájskej ulici v Bratislave ho výbrali spomedzi dviesiť žiakov a mal tú česť byť priyatý na osobnej audiencii u pápeža Jana Pavla II. vo Vatikáne. Spomína si, že keď ho vybrali, nemal ani cestovný pas, ale jeho rodičia urobili všetko preto, aby mu ho do dvadsiatich štyroch hodín vybavili a doručili z Dubnice nad Váhom do školy v Bratislave, kde bol na internáte. Vedľa Šanca byť v blízkosti pápeža príde možno raz za život. „Tak táto bola jedna z tých najšťastnejších chvíľ v živote. Bolo pre mňa akysi vrchol, ktorý mi moja viera mohla dať,“ zdôveruje sa Martin a prezrádza nám, že ešte v čase, keď boli Vatikánske záhrady neprístupné verejnosti (otvorili ich len minulý rok) bol on ten, ktorý si mal možnosť ich tak trochu tajne prezrieť, vďaka rehoľnej sestre zo Slovenska, ktorá ich nimi previedla. Nepochybujem, že Martin bol ten, ktorý ju na to nahovoril. S dvomi dievčatami zo školy mali vo Vatikáne aj dôležitú úlohu, priniesli totiž na Slovensko k prezidentovi deň pred Štedrým večerom vatikánske svetlo. Keď sa s Martinom v parku lúčime, som presvedčená, že jeho počiatočné obavy z toho, aby ho ľudia len neľutovali, boli zbytočné. Je veľa dôvodov, aby sa pri stretnutí s ním vytratili. Pretože jeho život a tá neopísateľná energia, ktorá už dostala mnohých, je dôvod na to, aby si ho vážili.

ANNA BOČKOVÁ

Foto: Dušan Kittler, archív M. M.

Na prvom svätom prijímaní